

Ăn sáng lúc năm giờ

- Vy này?

- Dạ? – Hạ Vy dừng ăn, nhìn tôi chăm chú.

- Tại sao lại thích anh?

“Mùa này hoa phượng vĩ trước công ty anh nở nhiều lắm, tan làm về sớm thì nhớ ngắt cho em một chùm”.

...

Tôi bắt đầu ngày mới của mình bằng việc mở máy tính lên, nhập số liệu một cách vô thức mà chẳng hiểu mình làm nó vì bản thân muốn vậy hay vì đồng lương cuối tháng. Anh Thư bước qua chỗ tôi, trên tay là đồng hồ ăn sáng và cà phê. Cô đặt một ly loại không đá không đường lên bàn tôi, nháy mắt:

- Anh lại ở phòng làm việc cả đêm qua à? Em nghĩ anh nên ra ngoài kia hít thở một chút đi, cho biết xã hội nó to nhỏ thế nào.

Tôi bật cười trước câu châm chọc của cô bé, cầm ly cà phê lên, nhấp một ngụm đắng ngắt. Không biết có phải do bị đánh thức vị giác đột ngột mà tôi thấy tỉnh hẳn ra – dù tối qua ngủ chưa đến một tiếng và hai tay còn mỏi nhừ vì đánh máy. Tôi đứng dậy, bước ra khỏi phòng để tiến đến tường kính, nơi có thể nhìn thấy bức tường cũ kỹ bắt đầu có rêu phong trước mặt và xe cộ đang len qua con hẻm nhỏ phía dưới. Cây phượng vĩ cạnh đấy hoa không nhiều như năm ngoái, nhưng bị mấy cơn gió to nhỏ ghé qua làm cho những cánh đỏ tươi tung tóe khắp nơi.

Nhấp thêm một ngụm cà phê nữa, tôi bất giác thở dài. Thế là Nguyên ra đi vĩnh viễn khỏi cuộc đời tôi cũng đã được ba năm.

Tôi nhớ cũng ngày này năm ấy, em gọi điện nói sẽ mua đồ ăn sáng cho tôi sau khi vòng vèo thêm mấy con phố hít gió buổi sáng. Trong điện thoại, ngoài tiếng em trong trẻo còn có tiếng gió vi vu thổi và tiếng bước chân đều đều. Nguyên là con người của năng động, em thường kết hợp việc đi làm buổi sáng và chạy bộ cho “giãn gân, giãn cốt”. Lúc tôi mỉm cười nhắc em qua

đường phải cẩn thận thì có tiếng chói tai của phanh xe gỉ sét lâu ngày rít lên. Một tiếng “bộp” rất mạnh vang lên chứng tỏ điện thoại đã văng đi xa. Tôi thấy tim mình như không còn là của mình nữa.

Lúc ấy đang là mùa hè. Cây phượng trước công ty tán đã đỏ cả một vùng trời. Nhiều sáng đi làm tôi cứ nhìn trân trân vào màu đỏ kia, không thể nào dứt mắt ra được.

“Mùa này hoa phượng vĩ trước công ty anh nở nhiều lắm, tan làm về sớm thì nhớ ngắt cho em một chùm...”

Nguyên ra đi khá nhẹ nhàng, vì cú đập vào đầu làm em chết não hoàn toàn. Một con người năng động như em phải nằm yên một chỗ không biết gì thật là nghiệt ngã. Thế nên chỉ một tuần sau khi tai nạn xảy ra, gia đình quyết định tháo bình oxi để đưa em về với cõi vĩnh hằng.

Từ ngày em mất, tôi bỏ luôn thói quen ăn sáng, bởi ý nghĩ vì một bữa ăn của mình mà ai đó phải ngã xuống khiến tôi không chịu nổi. Thế nên cà phê đều đều mỗi sáng thay đồ ăn, mà phải là loại đắng ngắt khiến người không quen uống nhăn mặt, chỉ để chẳng ai giành cà phê với tôi cả, thế thôi.

Hạ Vy xuất hiện lần đầu ở cửa công ty khi tôi đang lôi bịch nilon đựng đồng ly cà phê rỗng của mình đi thanh lý. Đáng lẽ tôi đã bỏ qua cô, nếu không bị màu đỏ chói của chiếc áo khoác kia gây chú ý. Cô với chồng giấy và màu vẽ khệ nệ trên tay vẫn tìm cách níu áo tôi lại để hỏi xem phòng thiết kế ở chỗ nào. Tôi cười, nói chờ một chút tôi sẽ dẫn cô đến tận nơi. Hạ Vy quan sát tôi trong giây lát rồi bất giác đứng lùi sang một bên, chẳng biết đang nghĩ gì. Lúc tôi quay trở lại thì cô bé đã biến mất. Cuối buổi chiều hôm ấy tôi nghe ban giám đốc thông báo phòng thiết kế của mình có thêm thành viên mới. Hạ Vy lại xuất hiện trước phòng để chào hỏi. Ánh mắt cô lướt qua tôi vừa e dè vừa ngại ngùng.

Mãi sau này, trong một lần cà phê hai người khi đã trở thành nhân viên chính thức của công ty, cô bé mới nói cho tôi biết rằng đã bị vè già nua bởi râu ria mấy ngày chưa tıra và giọng nói khàn khàn vì nốc cà phê đá quá nhiều của tôi hôm đó dọa cho sợ. Tôi vỗ trán, nhận ra hồi ấy mới qua ngày giỗ của Nguyên mấy hôm. Mà thường cái tuần có giỗ của em, tôi không ra khỏi phòng làm việc là mấy. Tôi sợ cái cảnh hỗn độn nơi đường phố và chốn đông người gọi

thêm nhiều kí ức đau thương về em.

Hạ Vy thấy tôi không nói gì thì chỉ trầm ngâm hút nước ép dưa, đôi mắt nhìn đầy hiếu kì nhưng không dám lên tiếng.

Con gái làm thiết kế không nhiều. Bằng chứng là ở phòng tôi, ngoài Anh Thư đã lấy chồng được nửa năm ra thì chỉ còn lại Hạ Vy là đoá hoa chưa có chủ. Thế nên từ ngày cô xuất hiện, bọn con trai trong phòng ăn mặc chỉnh chu và bỏ hẳn thói quen nói mấy chuyện bậy bạ không cần thiết. Hạ Vy biết mình là tâm điểm của sự chú ý trong phòng nhưng vẫn giữ nguyên thái độ và cách ăn mặc toát lên vẻ dè dặt như ngày đầu đi làm. Cô thường đóng bộ trong những chiếc áo choàng dài màu đỏ chói có mũ để che đầu tóc vào những ngày đông hoặc áo thun khoẻ khoẻ đi kèm jean ngố vào những ngày hè. Công ty thiết kế không có mấy quy định về ăn mặc nên cứ nhìn qua những phòng khác mới thấy Hạ Vy giản dị đến mức nào. Có lẽ vì thế mà cô được săn đón nhiều hơn cả, bởi vẻ thờ ơ với thời trang và khó bị tác động bởi những yếu tố bên ngoài.

- Con mỗi khó săn đuổi đây – Hiếu nói với tôi khi thấy Hạ Vy lướt qua cửa công ty. Cô thường không nhận ra một nửa tá nhân viên nam sáng nào cũng ngồi ở quán cà phê đối diện này, dành cho cô ánh mắt dò xét xen lẫn chờ mong.

- Cứ thử xem thế nào.

Tôi nhấp ngụm cà phê, cảm nhận vị chua chua nơi đầu lưỡi do đường mang lại. Dạo gần đây tôi đã thêm ít vị ngọt vào cà phê, chẳng hiểu tại sao.

- Ai cũng thử hết rồi, chỉ có ông thôi đấy.

- Tôi á, tôi làm sao?

- Cất tình yêu cũ sang một bên và tìm cho mình tình yêu mới đi. Cả phòng chúng ta và gần nửa công ty, ai cũng biết Hạ Vy để ý ông mà không nói ra.

- Thế sao?

Tôi thấy giọng mình thờ ơ, đồng thời vành môi cong lên thành nụ cười vừa mĩa mai vừa giễu cợt. Tôi đoán vẻ mặt lúc này của mình rất đáng để Hiếu

đấm cho một cái, nhưng vì không làm thế được nên cậu ta chỉ bực bội bỏ đi.

Giám đốc tham công tiếc việc nhận thêm một dự án mới ở miền nam mặc dù dự án đang làm chưa được quá nửa. Áp lực lên phòng thiết kế khiến ai cũng nói ít, ăn ít, chỉ có đôi mắt cứ mở một cách đờ đẫn vì thiếu ngủ. Tôi vì công việc bận rộn lần này mà ngày nào cũng “đốt” hết nửa tá cà phê thay vì gói ngựa trắng bởi trong phòng không cho phép hút thuốc. Đến cuối ngày thì thấy bụng chộn rộn, quặn đau tưởng chừng sắp xuất huyết dạ dày đến nơi. Lúc tôi bước ra khỏi quầy tự pha đồ uống với vẻ mặt nhão nhọt, Hạ Vy giật lấy ly nước trên tay tôi.

- Chỉ là nước lọc thôi – tôi nói khi thấy cô mở nắp kiểm tra. Hạ Vy đổ nước về chỗ cũ rồi tiện tay ném luôn ly rỗng. Cô chìa cho tôi cái ly trên tay mình, nói vồn vện mấy chữ:

- Sữa bao tử.

Nhờ ly sữa của Hạ Vy mà tôi không còn phải nhăn nhó suốt buổi làm việc còn lại, khiến cho anh em trong phòng dễ thở hơn rất nhiều. Công việc tổng kết cuối ngày xong được hai phần ba, cả đám đề nghị đi ăn mừng. Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng trở về với bàn làm việc, lơ đãng ngắm những chùm hoa phượng đỏ bên ngoài cửa kính. Hôm nay là ngày giỗ Nguyễn.

Lúc ngẩng lên khỏi báo cáo tháng, tôi nhận ra bàn làm việc chếch phía bên phải của mình cũng đang còn người làm việc. Chiếc áo thun màu kem của Hạ Vy sáng lên dưới ánh đèn hắt ra từ màn hình vi tính. Tôi với tay bật công tắc sau lưng mình. Hạ Vy khẽ nhăn mặt vì chói mắt.

- Sao không về?

- Thế còn anh?

Tôi nhìn đồng hồ chỉ bốn rưỡi sáng, chẳng hiểu tại sao Hạ Vy ngồi cùng phòng làm việc suốt cả đêm mà tôi lại không nhận ra. Nhìn dáng vẻ bơ phờ và đáng thương của cô khi co người lại trên ghế, tôi bất giác đề nghị.

- Muốn đi ăn chút gì không?

Ăn sáng lúc năm giờ đúng là một lời đề nghị bất thường, nhất là đối với kẻ bốn năm nay không còn giữ thói quen ăn sáng như tôi. Nhưng Hạ Vy không thắc mắc, chỉ chăm chú đi theo.

Tôi đi trước, Hạ Vy đi sau, phần vì cô bé không biết đường, phần vì có đi cùng cũng chẳng biết nói câu gì. Tôi thì không quen giao tiếp lắm nên cũng mặc như thế, chỉ thỉnh thoảng quay ra sau để biết chắc áo choàng đỏ vẫn đang đi theo mình.

Quán bán cả đêm đến gần sáng cũng đã vắng khách, chỉ còn sót lại vài người mới kết thúc ca làm oái oăm lúc năm giờ của xí nghiệp cách đây nửa cây số. Tôi chọn bàn gần chỗ quầy bán theo thói quen những ngày xưa cũ để cảm nhận hơi nước lèo bốc nghi ngút. Hạ Vy ngồi xuống đối diện, tự động chuẩn bị sẵn hai đôi đũa rồi gọi hai tô phở.

Tôi giật mình, ngậy người nhìn cô.

- Ở đây không có cà phê. – Hạ Vy cười rất tươi – Anh ăn sáng một bữa thì chết ai đâu nào.

Tôi nhìn cô trong giây lát rồi bỗng cười, chẳng hiểu mình đang vui hay buồn. Thật kì lạ là câu nói của Hạ Vy không làm tổn thương bản thân như tôi vẫn tưởng. Có lẽ vì dáng vẻ vô tư khi nói cho biết cô không cố ý khơi lại nỗi đau trong lòng tôi, và nụ cười sáng bừng trên gương mặt thiếu ngủ kia khiến tôi tạm quên đi nỗi buồn trong lòng.

Hai tô phở còn bốc khói nghi ngút được mang ra. Tôi đón lấy cây đũa mà Hạ Vy đưa cho mình, vừa gấp phở lên lại hạ xuống.

- Vy này?

- Dạ? – Hạ Vy dừng ăn, nhìn tôi chăm chú.

- Tại sao lại thích anh?

Người ta nói có rất nhiều lý do để chia tay, nhưng thích một ai đó thì chỉ đơn thuần là thích thôi. Tôi hỏi câu đó rõ ràng đã đẩy cô vào tình huống khó xử. Biết trước là như thế, nhưng tôi vẫn không ngăn nổi mình hỏi. Có lẽ do

những vấn vương trong lòng cứ ngày một lớn dần lên, phình ra như quả bong bóng. Nếu tôi không giải quyết dần dần thì chẳng mấy chốc sẽ bị “nổ” lúc nào không hay.

Hạ Vy ăn không mấy ngon miệng, chẳng hiểu do ăn sáng lúc năm giờ hay vì bị câu hỏi của tôi làm cho tâm trạng bất an. Vậy mà lần đầu tiên trong suốt gần bốn năm, tôi ăn sáng ngon lành đến như thế. Cảm giác như chút vướng mắc trong lòng cuối cùng cũng đã được bản thân can đảm gỡ ra.

Lúc từ quán ăn trở về công ty, tôi lại đi trước vì nghĩ Hạ Vy sẽ cảm thấy khó xử khi đi cùng. Thế nhưng nửa đường quay lại, dáng cô trong chiếc áo choàng màu đỏ quen thuộc đã biến mất.

Công việc vẫn bận rộn như thế, mãi đến lúc hoa phượng đã tàn thì việc mới vẫn đi chút ít. Tôi xem lại bản tổng hợp công việc rồi đếm số người trong phòng để chuẩn bị chia lương, nhận ra phòng thiết kế hôm nay thiếu đi một người.

Giám đốc nói rằng Hạ Vy đã trở về chi nhánh miền nam sau khi kết thúc dự án. Mới đầu cô chuyển qua đây vì công ty bên ấy sợ thiếu nhân sự, việc xong rồi thì rút về.

Tôi nghe lời giải thích, cảm thấy tim không còn là của mình nữa.

Anh Thư không đặt cà phê lên bàn như mọi khi mà nhắn tin dặn tôi ra sảnh lấy. Lúc tôi bước xuống, cô đưa cho tôi ly cà phê đen đặc kèm tờ giấy note dạ quang dán trên nắp.

- Hạ Vy mới kết thúc việc tối qua thôi, giờ chắc còn đang dọn đồ đạc trước khi về. Nếu anh có chút để tâm thì... – Anh Thư đưa mắt về phía tờ giấy – địa chỉ đó.

Một trưởng phòng thiết kế với dáng vẻ bụi bặm cũ kỹ và lối làm việc không giống ai nhưng rất chuyên cần cuối cùng cũng đã xin nghỉ một ngày. Có lẽ Hạ Vy tiết kiệm tối đa tiền thuê phòng nên chọn ở chỗ hẻo lánh khiến tôi phải vòng vèo mấy con hẻm mới tìm ra. Lúc tôi đến nơi, dáng cô nhỏ nhắn trong chiếc áo choàng đỏ đang loay hoay khoá cửa phòng nơi ban công lầu hai.

Tôi cứ đứng như thế, mãi không lên tiếng được. Giằng xé trong lòng khiến tôi cảm thấy bất lực, muốn gọi tên Hạ Vy mà không thể. Bất giác tôi nhìn sang bên, thấy cánh hoa phượng đã gần tàn đậu trên vai áo mình từ lúc nào. Cánh hoa mong manh màu đỏ chói. Có lẽ nó vướng vào lúc tôi chạy ra khỏi công ty, và cứ nằm nguyên như thế suốt chặng đường đến đây. Tôi định đưa tay lên nhặt lấy cánh hoa thì cơn gió mạnh thổi qua, cuốn bay mất.

Hạ Vy xuất hiện trước mắt tôi, trên tay là túi xách chuẩn bị cho chuyến đi dài. Em khẽ nghiêng đầu, khuôn miệng chúm chím, cười mà như không cười. Khuôn mặt của em sáng bừng khi nắng phản chiếu vào chiếc áo khoác đỏ.

- Anh Minh?

- Hạ Vy!

Tôi ôm chầm lấy em vào lòng, không cắt nghĩa được cảm xúc lúc này của mình. Gió vẫn thổi đều hiu, mang cánh phượng đỏ kia đi xa.

Mãi mãi.